

РЕШЕНИЕ

№ 30681

гр. София, 03.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав, в
публично заседание на 27.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Теодора Василева

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **6446** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е след изпращане на жалбата по подсъдност от Административен съд – Хасково. Жалба е подадена от Д. В. Г., с адрес в [населено място], подадена чрез адвокат Я. Ч., срещу заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1434803/14.04.2025 г., издадена от младши инспектор в Районно управление Х. към Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – Х., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „е“ ЗДвП е приложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява МПС без застраховка гражданска отговорност, до представяне на информация за сключена валидна застраховка, но за не повече от 6 месеца.

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна на основанията по чл. 146, т. 2 и т. 4 АПК. Жалбоподателят сочи, че при проверката на 14.04.2026 г. са съставени два акта: АУАН серия ГА № 343124 за управление на автомобила без валидна застраховка „Гражданска отговорност“ и АУАН серия ГА № 343125 за управление на МПС с прекратена регистрация. Поддържа, че заповедта е издадена въз основа на втория акт, установяващ нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП, а е наложена мярката по чл. 171, т. 1, б. „е“ ЗДвП, отнасяща се до управление без задължителна застраховка. Според оспорвания това представлява несъответствие между фактическото основание и разпоредителната част на акта. Изтъква и вътрешно противоречие в АУАН № 343125, доколкото в обстоятелствената му част е отразена служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 10 ЗДвП, а деянието е квалифицирано по чл. 140, ал. 1 ЗДвП. Позовава се и на различно

изписване на годината на прекратяване на регистрацията в заповедта и в акта.

Жалбоподателят поддържа още, че не е доказана вина, тъй като не е бил уведомен за служебното прекратяване на регистрацията. Навежда и довод за липса на мотиви по чл. 172, ал. 1 ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, тъй като органът се е ограничил до възпроизвеждане на законов текст, без индивидуална преценка на фактите.

Иска отмяна на заповедта и присъждане на разноските по делото.

В проведеното открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адвокат Ч., който поддържа жалбата и искането за разноски. Допълнително се позовава на образуваното пред Конституционния съд конституционно дело № 12/2026 г. за обявяване на противоконституционност на чл. 143, т. 10 от ЗДвП, където става въпрос за уведомяването на лицето за служебно прекратената регистрация, както и на становището на Върховния административен съд по това дело. Представя договор за правна защита и съдействие от 22.04.2026 г., удостоверяващ заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 255 евро.

Ответникът – младши инспектор в Районно управление Х. към Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи (ОДМВР) – Х., редовно призован, не се явява, не се представлява и не излага писмено становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не дава заключение.

Административен съд – София-град, III отделение, 66 състав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 от АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 14.04.2026 г. около 17:44 часа в [населено място], [община], до кантона по път 808, км 34+050 в посока [населено място], жалбоподателят управлявал собствения си лек автомобил „Тойота Я. В.“ с рег. [рег.номер на МПС] . При извършената проверка служители на РУ – Х. установили, че за автомобила няма действаща задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите и че регистрацията му е служебно прекратена.

За констатираното е в 17:44 ч. съставен Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 343125, като установеното е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. първо ЗДвП. Иззети са двете регистрационни табели и СУМПС.

В 17:35 ч. на К. С. И. е съставен и АУАН серия ГА № 343124. В акта е отразено, че жалбоподателят управлява собствения си автомобил без валидна застраховка „Гражданска отговорност“, с което е нарушил чл. 483, ал. 1, т. 1 от Кодекса за застраховането.

В 17:44 часа същият служител съставил и АУАН серия ГА № 343125/14.04.2026 г., в който е посочено, че жалбоподателят управлява автомобила със служебно прекратена на 25.11.2025 г. регистрация по чл. 143, ал. 10 ЗДвП, поради липса на застраховка „Гражданска отговорност“, като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. 1 ЗДвП. И този акт е подписан без възражения и е връчен на нарушителя.

Въз основа на констатациите от проверката на 14.04.2026 г. е издадена оспорената Заповед № ГРАМ-1434803/14.04.2026 г. В нея е посочено, че е взет предвид АУАН серия ГА № 343125 и е възпроизведена констатацията за управление на собственото МПС със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 10 ЗДвП поради липса на застраховка. Посочена е правната квалификация по чл. 140, ал. 1, пр. 1 ЗДвП, след което органът е приел, че са налице предпоставките за ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „е“ ЗДвП и е разпоредил временно отнемане на СУМПС до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, но за не повече от шест месеца.

Заповедта е връчена на жалбоподателя на 14.04.2026 г.

Справката по история на регистрацията на автомобила установява, че регистрацията е прекратена

служебно на 25.11.2025 г. на основание чл. 143, ал. 10 ЗДвП след уведомление от Гаранционния фонд за липса на задължителна застраховка. Регистрацията е възстановена служебно на 22.04.2026 г. след уведомление от Гаранционния фонд за валидна застраховка.

От справката се установява и предходно прекратяване на регистрацията на същото основание на 07.11.2023 г. и последващото ѝ възстановяване на 08.03.2024 г., които обстоятелства не са част от фактическото основание на оспорената заповед и нямат значение за спора.

При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, срещу подлежащ на съдебен контрол акт.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 АПК, независимо от посочените в жалбата.

Оспорената заповед е издадена от материално и териториално компетентен орган. Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. министърът на вътрешните работи е определил областните дирекции на МВР като основни структури на МВР, които осъществяват контрол по ЗДвП на обслужваната територия. Със Заповед № 272з-877/26.03.2026 г. директорът на ОДМВР – Х. е оправомощил държавните служители от звената „Териториална полиция“ в РУ при ОДМВР – Х. да прилагат ПАМ по чл. 171, т. 1 ЗДвП. Издателят на заповедта е младши полицейски инспектор в участък М. към РУ – Х., поради което попада в определения кръг оправомощени длъжностни лица. Не е налице основанието по чл. 146, т. 1 АПК за отмяна на оспорената ЗППАМ.

Актът е издаден в писмена форма и съдържа данни за издателя и адресата, дата и място на издаване, разпоредителна част, правно основание и ред за обжалване. Изложени са и фактическите обстоятелства, които органът е възприел – управление на конкретно индивидуализиран автомобил, чиято регистрация е прекратена по чл. 143, ал. 10 ЗДвП, поради липса на задължителна застраховка. Посочени са датата и мястото на проверката, отнетият документ и срокът на мярката. От съдържанието на заповедта адресатът може да разбере какво поведение е обусловило намеренията и на какво правно основание е наложена мярката, а съдът може да извърши пълен контрол за законосъобразност.

Действително в мотивната част е посочен АУАН серия GA № 343125, който се отнася до нарушението по чл. 140, ал. 1 ЗДвП, вместо АУАН серия GA № 343124, в който е установено управлението без валидна застраховка. Посочена е и правната квалификация по чл. 140, ал. 1 ЗДвП. Това несъответствие не води до неяснота относно действителното фактическо и правно основание на разпоредената мярка и не съставлява съществен порок на формата. Двата акта са съставени от същото длъжностно лице, на същата дата, при една и съща проверка, за един и същ водач и автомобил. В самата заповед изрично е отразено, че регистрацията е прекратена по чл. 143, ал. 10 ЗДвП поради липса на застраховка, а в разпоредителната ѝ част еднозначно са посочени чл. 171, т. 1, б. „е“ ЗДвП, управлението без „Гражданска отговорност“ и срокът до представяне на информация за сключена валидна застраховка. АУАН № 343124 е част от преписката и съдържа пълното описание на релевантния факт. Мотивите на административния акт могат да се съдържат и в предхождащи издаването му документи от преписката, към които той препраща или с които образува фактическо и логическо единство, съгласно разрешението в

Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК на ВС, което не е загубило значение при действието на АПК.

Не всяка неточност в мотивите е основание за отмяна. Съществено е онова нарушение, което е попречило на адресата да узнае основанията на акта, ограничило е правото му на защита или е пречило съдебния контрол. В случая жалбоподателят е получил и подписал без възражения и двата АУАН, оспорил е именно мярката за управление без застраховка и е изложил подробни възражения срещу нея. Следователно правото му на защита не е накърнено. Различното изписване на годината на прекратяване на регистрацията в един от реквизитите на заповедта също е очевидна техническа грешка, доколкото датата 25.11.2025 г. е еднозначно установена от АУАН № 343125 и справката за регистрацията. Не са налице основанията по чл. 146, т. 2 АПК за отмяна на оспорената ЗППАМ.

В производството по издаване на обжалваната заповед, съдът не констатира да са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които биха били от естество да доведат до различен фактически или правен извод от страна на административния орган. В съдебната практика константно се приема, че само нарушения, които са от естество да повлияят на крайният извод на административния орган, могат да се разглеждат като съществени, и в съответствие с това, само такива нарушения могат да се разглеждат като основание за незаконосъобразност на административния акт. С оглед на това, настоящият съдебен състав не констатира основания, които да послужат за отмяна на заповедта на основание чл. 146, т. 3 АПК.

Материалноправната разпоредба на чл. 171, т. 1, б. „е“ ЗДвП предвижда временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява МПС без застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите – до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, но за не повече от шест месеца. Фактическият състав включва управление на моторно превозно средство и липса на действаща задължителна застраховка за него. Законът не поставя като условие водачът да е собственик на автомобила, нито изисква влязло в сила наказателно постановление или установяване на вина.

По делото и двете предпоставки са доказани. Управлението на автомобила от жалбоподателя не се оспорва и е отразено в двата АУАН, които съгласно чл. 189, ал. 2 ЗДвП имат доказателствена сила до доказване на противното. Липсата на действаща застраховка се установява от АУАН № 343124 и от официалната справка за историята на регистрацията, според която на 25.11.2025 г. регистрацията е прекратена след уведомление на Гаранционния фонд за липса на „Гражданска отговорност“ и е възстановена едва на 22.04.2026 г. след уведомление за валидна застраховка. Жалбоподателят не е представил полица или друг документ, установяващ действащо застрахователно покритие към 14.04.2026 г., нито е оспорил автентичността или верността на данните в справката.

Този извод съответства на практиката на Върховния административен съд, според която основанията за ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „е“ ЗДвП е обективният факт на управление на МПС без действаща задължителна застраховка, а мярката се прилага до отпадане на основанията; ирелевантни са собствеността върху автомобила и знанието на водача за регистрационния му статус.

Неоснователен е доводът, основан на липсата на уведомяване за служебно прекратената регистрация. Уведомяването и знанието за deregистрацията са относими към субективната страна на нарушението по чл. 140, ал. 1 във връзка с чл. 175, ал. 3 ЗДвП. Тълкувателно постановление № 2/05.04.2023 г. по тълк. д. № 3/2022 г. приема, че не се наказва водач, който управлява МПС със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал. 10 ЗДвП, без за това да е уведомен собственикът. Това разрешение се отнася до реализирането на административнонаказателна отговорност, която

предполага вина. Процесната заповед не налага наказание за управление на нерегистрирано МПС, а ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „е“ ЗДвП, чийто фактически състав е обективен и не включва уведомяване за регистрационния статус. Незнанието за дерегистрацията не означава наличие на валидна застраховка и не отстранява риска за третите лица от участието на незастраховано МПС в движението.

По същите съображения образуването на конституционно дело № 12/2026 г. не обуславя спиране на настоящото производство и не променя изхода на спора. С Определение от 25.06.2026 г. К. съд е допуснал за разглеждане по същество искането относно чл. 574, ал. 10 КЗ в частта „от датата на изпращане на уведомлението“ и чл. 143, ал. 10, изр. първо ЗДвП. Оспорените разпоредби уреждат уведомяването от Гаранционния фонд и служебното прекратяване на регистрацията. Те не са правното основание на процесната мярка и валидността им не е преюдициална за преценката дали към 14.04.2026 г. жалбоподателят е управлявал автомобила без задължителна застраховка. Поради това и становищата, дадени в конституционното производство, не могат да заместят приложимата към настоящия спор законова уредба.

Неоснователен е и доводът, че заради пазуването на АУАН № 343125 органът е следвало да приложи мярката по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „гг“ ЗДвП за нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП. Разпоредбата на б. „з“ е субсидиарна и се прилага извън случаите по букви „а“ – „ж“. Когато прекратяването на регистрацията е последица от липса на задължителна застраховка и водачът управлява автомобила без такава застраховка, специално приложима е б. „е“. Тя е и по-благоприятна за аресата, защото действието на мярката се преустановява при представяне на данни за действащо застрахователно покритие, докато мярката по б. „з“, подб. „гг“ действа до решаване на въпроса за отговорността. Следователно правилно е приложено материалноправното основание по чл. 171, т. 1, б. „е“ ЗДвП.

Последващото възстановяване на регистрацията на 22.04.2026 г. не опровергава законосъобразността на заповедта. Съгласно чл. 142, ал. 1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Към 14.04.2026 г. липсата на застраховка е била налице. Сключването на застраховка след издаването на заповедта е юридически факт, който прекратява действието на мярката при изпълнение на законовото условие, но не заличава първоначалното основание за налагането ѝ.

Мярката е съобразена и с целта на закона. Тя преустановява участието на водача в движението с автомобил без задължително застрахователно покритие и защитава интересите на евентуално пострадалите трети лица. Срокът е определен точно според закона – до предоставяне на информация за валидна застраховка, но за не повече от шест месеца, без органът да разполага с дискреция да определи по-тежка продължителност. Не е нарушен принципът на съразмерност по чл. 6 АПК. Не е налице и основанието по чл. 146, т. 5 АПК за отмяна на процесната ЗППАМ.

По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в установената форма, без съществени нарушения на административнопроизводствените правила, при наличие на материалноправните предпоставки и в съответствие с целта на закона, жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора на жалбоподателя не се дължат разноски. Ответникът не е направил искане и не е доказал разноски, поради което такива не следва да му се присъждат.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 66 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. В. Г., ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1434803/14.04.2026 г., издадена от младши инспектор в Районно управление Х. към Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – Х..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ от ЗД.

СЪДИЯ: